

[Ivar Nørgaard]

indføre konkurrence på disse områder. Der kommer man til det resultat, at hvis man virkelig udnyttede ressourcerne efter konkurrence, ville der være en gevaldig overkapacitet på flere områder i Europa. Inden for jernbanemateriellet ville der være 30 pct. overkapacitet. Der ville også være overkapacitet inden for fremstilling af elektriske anlæg og maskiner og inden for telekommunikationsindustrien. Det vil altså sige, at hvis disse ting bliver opfyldt, som direktivet forudsiger det, vil der være stor sandsynlighed for en række konkurser og for, at beskæftigelsen på disse områder vil falde.

Har regeringen tænkt på at iværksætte foranstaltninger, der sikrer dansk industri mod disse konsekvenser, eller hvordan vil man sikre, at det hovedsagelig bliver de andre landes foretagender, der bliver udkonkurreret?

Bagsiden af liberaliseringen er muligheden for social dumping, dvs. produktion under ringere arbejdsoverenskomstforhold end dem, vi har her i Danmark. Vil regeringen sikre, at der direkte i direktivet indsættes en bestemmelse vedrørende overholdelse af overenskomster eller andre arbejdsretlige bestemmelser? Det gav jo nogle problemer, da vi drøftede det generelle direktiv, og her mener jeg stadig væk ikke at regeringen har fundet en tilfredsstillende løsning.

Hvis det nu ikke skulle kunne lade sig gøre eksplicit at indsætte bestemmelsen i direktivet, bør regeringen sørge for, at en sådan bestemmelse indfortolkes i direktivets artikel 19, hvor der tales om objektive og ikkediskriminerende kriterier, som myndighederne kan kræve opfyldt. Vil ministeren sikre, at det også indbefatter nationale overenskomster som minimum?

I direktivets artikel 22 omtales de kriterier, som ordregiverne kan lægge til grund ved tildeling af kontrakter. Der nævnes en række ting: leveringstid, færdiggørelsesperiode, driftsomkostninger osv., og jeg spørger ministeren: Omfatter dette også nationale overenskomster? For der er altså en række muligheder. Hvis man ikke direkte vil indsætte ordene »vedkommande lands overenskomster skal lægges til grund« i en generel bestemmelse, er der 2 artikler, hvor man kunne få sat det ind eller få det indfortolket, hvis der er vilje til det fra regeringens side. Jeg vil bede ministeren om at kommentere det og naturligvis helst bekræfte, at det også er regeringens holdning.

Flemming Hansen (KF):

Forslagene om den fremtidige procedure ved tilbudsgivning indebærer en udvidelse af de allerede vedtagne fællesskabsbestemmelser vedrørende udbud af offentlige anlægsarbejder og offentlige indkøb. For anlægskontrakternes vedkommende gælder, at de skal udbydes i licitation ved bekendtgørelse i EF-Tidende, hvis deres værdi overstiger 5 mio. ECU, ca. 40 mio. kr. For indkøbskontrakter er beløbsgrænsen sat noget lavere: til 200.000 ECU, godt og vel 1,5 mio. kr.

Jeg finder, at der specielt vedrørende indkøb af telekommunikationsudstyr er perspektiver, som er meget spændende, vedrørende samhandelen med tredjelande. Der kan ikke være tvivl om, at producenter af telekommunikationsudstyr, som er hjemmehørende i tredjelande, står på spring for at erobre markedsandele inden for disse sektorer nu, hvor EF-landene er i færd med at åbne markederne af hensyn til deres indbyrdes samhandel.

Det ville for så vidt være i orden, hvis vi kunne regne med, at disse lande også var villige til at åbne deres markeder for telekommunikationsudstyr, som er fremstillet inden for EF-området. Det kan nemlig ikke være i vor interesse ensidigt at give markedsadgang til producenter, som er hjemmehørende i et tredjeland, uanset om de måske har agenter eller datterselskaber inden for Fællesskaberne.

For at sikre EF et gunstigt udgangspunkt i kommende forhandlinger om markedsadgang i tredjelande rummer direktivforslaget en række undtagelsesbestemmelser.

For det første gælder bestemmelserne om telefonselskabernes forpligtelse til accept af tilbud på telekommunikationsudstyr ikke, hvis leverandøren er hjemmehørende i et tredjeland. Det er i dette tilfælde ikke tilstrækkeligt, at leverandørens tilbud opfylder de tekniske kvaliteter og prismæssige krav, som det ordregivende teleselskab har fastsat ved udbudet af indkøbskontrakten.

For det andet er EF-landenes telefonselskaber ikke uden videre forpligtede til at acceptere tilbud afgivet af europæiske datterselskaber eller agenter for tredjelandenes leverandører af telekommunikationsudstyr, hvis mere end halvdelen af udstyret er produceret uden for EF. Her er det altså ikke tilstrækkeligt, at det pågældende datterselskab har etableret sig in-